

Leni Saris

Winterreis met Joël

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Loraine Laets was met weinig animo bezig een alledaags en vervelend karweitje te verrichten. Ze stond zich landerig af te vragen hoe ze aan zo'n grote strijk kwam met drie kinderen die buiten de deur woonden. Ze geeuwde verveeld tegen een bruine flodderjurk van haar dochter Pippa en besloot gelijk dat het ding niet gestreken behoefde te worden: niemand zag het verschil!

Haar man Jerome kwam haastig binnenlopen om in en naar papieren te snuffelen en kon een grijns niet onderdrukken.

‘Het enthousiasme straalt er vanaf. Eigen schuld, lieve meid. Als jij het altijd maar goedvindt, en niet protesteert als met name Pippa een baal wasgoed in de badkamer deponeert met het verhaal “Mam, geen tijd gehad... zo hard gestudeerd voor mijn tentamen” of het onverwoestbare “Mam, mijn wasmachientje is kapot...” – tja, dan vraag je erom. Je blijft die kinderen maar verwennen!’

‘O ja? Verwen ik ze?’ Loraine trok weer een kledingstuk van Pippa te voorschijn. ‘Dat kan wel zijn, Jerome, maar ze haalt haar verwennerij aan twee kanten. Vergis ik me, als ik “Dank

je wel, pap” uit haar mond hoor komen bij elk afscheid dat ze neemt, vooral als ze juist daarvoor geklaagd heeft dat ze zo weinig overhoudt van haar geld? Ik wil maar vaststellen dat ik niet alleen die arme zieltjes verwen.’

Glimlachend liet Jerome haar vriendelijke tegenspraak op zich inwerken. Loraine kwam uit een hechte familie, en ze had dat als vanzelfsprekend overgebracht op haar eigen gezin. Jerome herinnerde zich hoe moeilijk Loraine het had gehad toen hun huisgenootje Sonja – die hij en Loraine als een dochter beschouwden – vertrok. Bij elk kind dat het ouderlijk huis verliet, had ze hetzelfde gehad. David, Joël en Pippa verschilden weinig in leeftijd en waren dus met korte tussenpozen uitgezwermd. Het nakomertje dat deze moeilijke periode voor Loraine had kunnen overbruggen, had te kort geleefd... Het nestkuiken had het ondanks een dappere strijd na haar te vroege geboorte, niet gehaald. In Loraines leven was dat een pijnlijke plek gebleven waaraan niemand moest komen. Pippa had daarmee in een onverschillige bui haar vrolijke en warmhartige moeder bezeerd en had er op een kille manier van langs gekregen.

Jerome herinnerde zich dat Pippa met haar

jeugdige onverstand haar moeder, die door het oprapen van een piepklein truitje dat uit de kast was gevallen tranen in de ogen had gekregen, had toegevoegd: ‘Gut mam, huil je daar nou nog om? Het is al drie jaar geleden dat het kleine wurm, dat we geen van allen hebben gekend, is overleden.’

Het hele gezin zat erbij en voor één minuut leek de tijd stilte staan. Niemand durfde zich te bewegen of zelfs maar adem te halen. Tot Lorraine zich vol naar haar dochter had gekeerd en haar, met het truitje nog in haar hand, vreemd, koud en lang had aangekeken. Pippa had later gezegd: ‘Alsof ze me diep haatte.’

IJzig had Lorraine gesproken. ‘Ik vergeef je die woorden omdat je niet weet waarover je spreekt. Ik hoop dat ik je daar later nooit aan hoef te herinneren. Ik zal dat ook nooit doen, maar ik hoop dat je óóit wel beseft wat je hier hebt gezegd.’

‘Zo h-heb ik h-het niet bedoeld,’ stotterde Pippa, krijtwit van schrik. ‘Ik dacht alleen maar...’ ‘Ach, hoe kun je ook!’ Lorraine was opeens weer de moeder die Jerome en de kinderen kenden. Het ijs smolt en ze sloeg haar armen om Pippa heen. ‘Natuurlijk ben ik overgevoelig, kind. Ach meisje toch.’

Het was een voorval dat niemand meer kon vergeten, dacht Jerome. Was het kindje maar blijven leven, dan zou Loraine minder eenzaam zijn geweest. Een opgroeiend kind brengt leven en gezelligheid.

Hij had op de krant waar hij werkte iemand gesproken die een tekenaar zocht voor een politieke kalender. Hij had hem werk van Loraine van vroeger laten zien en ze had de opdracht gekregen: twaalf ministerkarikaturen. Jerome was er opgetogen over geweest en hoopte dat dit een begin kon zijn voor het opbloeien van haar carrière als cartooniste. Zelf was Jerome ooit een bekend tekenaar geweest, maar het schrijven had hem later meer aangetrokken. Loraine was enthousiast begonnen, maar haar productie was gestokt. Er zat haar iets dwars, dat was wel duidelijk.

‘Ik dacht dat jij zo’n haast had?’ merkte zijn vrouw op. ‘Je zit al een uur naar dat papier te staren. Als je blijft dan zet ik nog even koffie. Kan ik dit werk mooi ontvluchten.’

‘He? O, welja... ik bel wel dat ik later kom.’ Jerome strekte zijn hand al uit naar de telefoon en vroeg zich af wat ze op de redactie zouden zeggen als hij, in plaats van pech met de wagen voor te wenden, ronduit vertelde dat zijn vrouw

zich eenzaam voelde en ergens over tobde en dat hij daar achter wilde komen, omdat zij hem boven alles ging.

De smoes en de waarheid waren niet nodig: men had er geen enkele moeite mee. Al vlot kwam Loraine met heerlijk vers geurende koffie binnen. Volgens het gezin Laets zette niemand zulke verrukkelijke koffie als zij.

‘Gezellig dat je even blijft,’ zei Loraine genietend en krulde zich genoeglijk in haar eigen stoeltje, waar nooit iemand anders in durfde te gaan zitten.

Jerome knikte haar toe. ‘Ja, onverwachts en gezellig. Maar luister eens, je ziet er altijd fantastisch uit...’

‘In jouw ogen,’ lispelde Loraine ondeugend. Ze was, zoals de meeste vrouwen, lang niet altijd wensloos tevreden met haar uiterlijk, ofschoon zij weinig reden tot klagen had.

‘Val me nou niet in de rede. Dus ondanks dat je er fantastisch uitziet, zie ik aan je dat je ergens over tobt. Je bent ongedurig, je maakt je strijkgoed en je tekenopdracht niet af, je hebt gewoonweg nergens zin in. Denk je dat ik dat niet zie, al heb ik het druk.’ Hij kon het niet nalaten eraan toe te voegen: ‘Zo meteen valt het kabinet en kun je die acht tekeningen die

je wél hebt gemaakt weer weggoaien.’

‘Nou ja, het wil niet lukken,’ antwoordde ze kribbig op Jeromes aanmerkingen. ‘Onzin, je gooit er met de pet naar,’ sprak haar heer gemaal streng. ‘Als jou verdorie iets dwars zit, zeg het me dan! Je weet dat als jouw reilen en zeilen niet in orde is, ik ook niet lekker mijn gang ga. Ik stel nu eenmaal belang in je welzijn. Vertel op!’

Lorraine zette bedachtzaam haar lege koffiekopje neer en keek peinzend naar Jeromes bezorgde gezicht. ‘Ik voel me prima, jongenlief. Zet het denkbeeld dat ik loop te lijden dus maar uit je hoofd. Ja, ik ken je, dat denk jij. Zelf ben je in staat met negenendertig graden koorts naar buiten te lopen, maar als iemand anders hier “uche uche” zegt, moeten we onmiddellijk naar de dokter. Ik mankeer niks.’ Jerome bleef Loraine echter vragend aankijken.

‘Ach Jerome, ik leer het ook nooit. Ze zijn allemaal het huis uit en ik maak me voortdurend zorgen. Dat is niet zo ongewoon, hoor. Ik maak mij alleen nu extra zorgen omdat Joël al drie maanden in de binnenlanden van weet-ik-waar zit en zelfs niet de moeite neemt een briefje of telefoontje naar huis te laten uitgaan. Hij weet toch hoe ik ben!’

‘Hij was wel meer lang weg; hij maakt nu eenmaal goede reportages,’ suste Jerome, maar Loraine onderbrak hem vinnig: ‘Dat kan wel zijn, maar hij heeft er nog nooit drie maanden over gedaan om één brief te schrijven. Ik weet wel dat Joël af en toe heel eigenwijs, onverschillig en cynisch kan zijn, maar hij heeft een gouden hartje: hij laat mij niet zomaar zonder bericht.’

Loraine voelde dat Jerome opgelucht was dat dit de oorzaak van haar ongerustheid vormde, en dat was olie op het vuur. ‘Ja, jij maakt je alleen ongerust als iemand een pijntje heeft, maar als je zoon drie maanden niets van zich laat horen vindt meneer dat doodgewoon. Nou, ik niet!’

‘Maak je niet zo kwaad, schat, ík kan er niks aan doen, hoor.’ Jerome had de brutaliteit om te grinniken en vroeg: ‘Heb je nog een bakkie?’

‘Néé,’ riep Loraine uit, om daarna haar dwaasheid in te zien en te vervolgen met: ‘Ach, ja natuurlijk.’

Ze verdween naar de keuken waar wat aardewerk extra hard op het aanrecht werd gekwakt, om daarna stralend alsof er niets was gepasseerd weer terug te komen.

‘Je bent een kameleon,’ zei Jerome hoofd-

schuddend. ‘Vervelen zul je me nimmer. Kwaad stampvoet je de kamer uit om als een engeltje vijf minuten later weer terug te keren. Hoe kan dat nou? Ik ben er nog steeds niet achter, dametje.’

‘Nogal eenvoudig. Ik bedacht me dat jij er inderdaad niets aan kunt doen en dat het altijd verkeerd is je woede op een onschuldige te koelen. Alsjeblieft, je koffie.’ Ze ging weer zitten en haalde nadenkend een hand door haar korte krullen. Een gewoontegebaar dat betekende: ‘Ik weet wat ik wil... ik heb het verwerkt.’

Jerome kende het gebaar. ‘Wat ga je nu doen?’ ‘De strijk opruimen en lekker gaan werken.’

O zo! Als Pippa morgen was meeneemt, doet ze de rest maar zelf. Ik zal haar zeggen dat ik haar smoesjes niet meer pik, dat ik er geen tijd voor heb omdat ik opdrachten heb. Dat moet kunnen.’

‘Zeker. Als Joël nou zo goed is om iets van zich te laten horen, en David niet van het hockeyveld komt met drie vrienden die niet bij hem kunnen logeren en of ze dus enzovoorts enzovoorts... ja, dan is de hemel boven Huize Laets weer blauw. Is het niet? Nou moet ik echt weg.’ Jerome kuste haar snel. ‘Bedankt voor de koffie. Ouderwets lekker.’

Jerome wuifde nog even voor hij wegreed en stoof met een vaart de hoek om en bedacht te laat wat voor hekel Loraine daaraan had.

Lorraine nam de trap naar haar ‘atelier’, een grootse benaming voor het knusse kamertje met het enorme raam. Het had een werkbank onder de vensterbank met potjes, flesjes, tekenmateriaal in alle soorten en maten plus een keur aan penselen. Haar paradijsje lag aan de achterzijde van het huis, met een riant uitzicht over hun ruime tuin en de weilanden, die begrensd werden door een beboste strook grond. Jeromes suggestie om kleiner te gaan wonen had eertijds een stroom van protest uitgelokt. Loraine wilde dit niet kwijt en de kinderen wilden wel graag een eigen leven leiden, maar vonden dat ze – als zij daar zin in hadden – op het oude vertrouwde honk moesten kunnen neerdalen. Loraine had ze vergeleken met een vlucht vogels: altijd in beweging, altijd gehaast, maar niemand moest aan ‘thuis’ komen, want dat was hun eigendom met ouders waar ze alle drie dol op waren.

Lorraine had zeker anderhalf uur ingespannen en plezierig zitten werken aan het eigenzinnige gezicht van de premier, toen ze het kiezel in de tuin hoorde knarsen. Even later riep een